

NEJTEMNĚJŠÍ

ČÁST NOCI

JEREMY FINLEY

NEJTEMNĚJŠÍ ČÁST NOCI
JEREMY FINLEY

The Darkest Time of Night

Text Copyright © 2018 by Jeremy Finley

Published by arrangement with St. Martin's Press

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alexandr Neuman, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0500-9 (pdf)

JEREMY FINLEY

NEJTEMNĚJŠÍ ČÁST NOCI

F**B****S**

Lindě Howertonové a Pam Finleyové,
které inspirovaly tento příběh.

A Rebecce, Eve a Charlotte,
které inspirovaly všechno ostatní.

KAPITOLA PRVNÍ

Neměla jsem ještě ani ponětí o tom, že modrá barva symbolizuje odvalu, fialová marnivost a bílá čistotu, když jsem přišla na význam červené. *Jestli uděláš jediný krok za tenhle zvonek, Lynn Marie Stansonová*, řekl mi táta a ukázal na původní Faradayův protipožární hlásič, který pod střechem skleníku zářil jako rudé jablko, *budeš v pořádném průšvih*u.

Tohle varování jsem od něj slyšela v neděli. Dobře si to pamatuji, protože jsem měla na nohou o půl čísla menší sportovní oxfordky, naleštěné nejlíp, jak jen to táta dovedl. Pekelně tlačily. Chtěla jsem si je sundat hned, jak dorazíme domů. Paní Rossová, která mě občas hlídá po mši, když je táta v práci, ale trvala na tom, že jí musím pomoci se sešíváním patchworkového svatebního přehození na postel s prstýnkovým vzorem pro dceru Ruth Mosleyové. Po několika zoufalých pokusech navléknout nit jsem prohlásila, že pokud je táta ve skleníku, bude už zpocený jako myš. Paní Rossová nadzvedla jedno obočí a řekla, že dala do ledničky chladit limonádu.

Za cinkotu ledu ve sklenici jsem přeběhla trávník a rozrazila dveře. Ve skleníku bylo takové vedro, že jsem si trochu lokla. Věděla jsem, že to tátovi vadit nebude. Předpokládala jsem, že

si bude uvnitř pobafávat z dýmky. Protože když jsme přicházely, viděla jsem, jak míří do skleníku. Podíval se přitom na hodinky a přidal do kroku. Uvnitř jsem ale cítila jenom hnůj. Po vůni tabáku tam nebylo ani stopy. Zrovna jsem zkoušela napsat prstem své jméno do hlíny vysypané při přesazování křídelnice, když jsem zaslechla jeho hlas.

Doufala jsem, že sekačka zase stávkuje a že táta brzy zamumlá jedno z těch slov, kvůli kterým se paní Rossová mračí a já chichotám. Proplížila jsem se zadními dveřmi ze skleníku a našťvaným pohledem jsem pokárala jejich unavené, vzající panty.

Čekala jsem, že ho spatřím mezi velkými duby, že si tam do stínu odtáhl sekačku Atco. Stál tam. Ruce spuštěné podél těla, jedno oko přimhouřené. A měl společnost. Obklopovali ho tři muži s lucernami.

Strnula jsem na místě a po centimetrech jsem se sunula zpátky, nechala jsem si otevřenou jen škvírku, kterou jsem nakukovala ven. Jeden z mužů, který měl na sobě vlněný oblek příliš hřejivý na léto u nás v Tennessee, udělal rozmáchlé gesto rukou. Táta se zamračil, nakrčil čelo a ukázal k obloze. Muž ve vlněném obleku jednou přikývl.

„Přinesli jsme si tohle, abychom ti to mohli ukázat,“ řekl muž a zvedl lucernu do výšky. „Uvidíš. Musíš nám ukázat, kde to je. Souhlasil jsi s tím.“

„Já vím,“ zamumlal táta tiše.

Už měsíc jsem nechodila do školy, takže jsem měla dost času na to, abych poznala všechny tátovy zákazníky. A pravidelně mě nechával podávat doutníky jeho přátelům, když každé úterý večer hrávali karty. Věděla jsem naprosto jistě, že ti tři muži tam v lese jsou cizinci.

Nedělej to, táto, chtěla jsem mu zašeptat do ucha.

Udělal rukou souhlasné gesto a najednou mi připadal jako strašný pokrytec. Byl to koneckonců on, kdo mě tím, co číhá

v lese, pořád strašil: divoká zvířata, ostré trny, zrádné díry v zemi, pasti na medvědy, hadi a nestvůry.

Nestvůry? ptala jsem se.

Především nestvůry, přikývl. Lynn, do lesa prostě nesmíme vkročit. Nikdy, za žádných okolností!

Ani ty?

Ne, dokonce ani já, holčičko.

Už jsem na něj málem zavolala, ale něco mě zadrželo. Byl to způsob, jakým s těmi muži kráčel. Táta nikdy nikam nespěchal, ruce měl obvykle zastrčené hluboko v kapsách, jeho těžké boty se zvedaly a klesaly v navyklém rytmu. Teď vedle nich skoro klusal. Nořili se do listoví a navzdory odpolednímu slunci měli všichni v ruce ty lampy.

Když už v té zeleni prakticky zmizeli, strčila jsem do dveří a vydala se za nimi. Paní Rossová měla hlavu zvrácenou dozadu a tou dobou už jistě spokojeně pochrupovala.

Pravidlo o lese přece platí pro nás oba, táto.

Minulý rok na podzim jsem si z pouti v okrese Davidson přivezla balonek, a přestože jsem měla prsty ulepené od karamel, provázek mi vyklouzl z prstů. Balonek letěl směrem k lesu a zachytil se ve shluku větví, které visely nízko nad zemí. Viděla jsem, jak se třepotá kousek od místa, kde jsem stála. Chtěla jsem po tátovi, aby mi pro něj došel. Balonek byl v podstatě pár kroků od nás. Táta ale zavrtěl hlavou a odvedl mě za ruku do domu.

Řekla jsem si, že budu otce a ty muže zpovzdálí pozorovat, abych věděla, že mu nic nehrozí. Kdyby se něco stalo, doběhnu pro pomoc. Namlouvala jsem si, že jsem něco jako jeho strážný, a to mi pomáhalo překonat svíravý pocit v žaludku.

Kráčeli lesem asi deset minut a pak se zastavili na malé mýtině. Táta se rozhlédl a pokynul rukou muži v obleku. Ukázal na kraj lesa a muž se tam rozeběhl. Pak chmurně přikývl.

Schovala jsem se za kmen javoru, který se protlačil mezi okolní duby. Přimhouřila jsem oči, abych viděla na tu vzdálenost nejen to, na co ten muž hledí, ale i co je tam napsáno. Oči se mi rozšířily úžasem.

Muži napočítali do tří a zvedli lucerny nad hlavu. Pro ty další dva byly lampy evidentně těžké, viděla jsem, jak se jim pod krátkými rukávy třesou rosolovité svaly na pažích. Muž v obleku pevně třimal tu svoji, stejně jako můj otec. Všichni se dali do pohybu a pozorně sledovali vnitřek lamp.

Náhle v nich začaly odspoda nahoru vířit jakési černé body. V tu chvíli mě ale prozradily větvičky pod mými nepohodlnými botami.

Když to zapraskání uslyšel otec a zahlédl pak za stromem mou modrou skládanou sukni, lucerna mu vypadla z ruky a po dopadu na lesní půdu se roztrhla.

Zadržela jsem dech a zakryla si ústa v bláhovém pokusu se schovat. Hleděla jsem na broučky vylézající z rozbitých střepů rozptýlených na zemi kolem mužů. Slunéčka sedmitečná opile poletovala prostorem. Nevěděla, jak naložit se svou nově nabytou svobodou.

Připravila jsem se na nejhorší, jak to malé děti dělají, když začnou být oči jejich rodičů příliš bílé a příliš přivřené. Během několika vteřin stál u mě, popadl mě za paže a překvapivě silně je stiskl. „Co tady děláš?“

Zvedl mě a nesl mě lesem zpátky. Výhled mi chvílemi zakrývalo otcovo rameno, kterým jsem málem dostala do brady. Přesto jsem dál viděla na ty muže, jak tam stojí s otevřenými ústy a natahují krky, aby viděli, jak mě táta vláčí pryč. Teprve když muž v obleku poklekl na místo, které mu otec ukázal, dokázali ode mě ti druzí dva odtrhnout oči. Poslední, co jsem viděla, bylo, jak si ten muž v obleku v úleku zakrývá ústa rukou.

Když jsme se dostali zpátky na trávník, dost daleko od stromů, postavil mě otec na zem tak prudce, že jsem se málem

kousla do jazyka. Chtěla jsem utéct, vyděšená z toho, jaký cizinec se z táty najednou stal.

Dal mi facku. Tentýž muž, který se jako svobodný otec naučil lakovat mi nehty na nohou, vymýšlel legrační jména pro mé ušní boltce, nosil pramínek mých vlasů v peněženke a každé večer mi před spaním natřásal polštář. Rozplakala jsem se. Viděla jsem, jak se mu chvěje ruka. Bála jsem se další rány. Jeho prsty se ale skrčily. Natažený zůstal jen ukazováček, mířil pod střechu skleníku, kam loni v létě nainstaloval požární hlásič, který kdysi visíval v hasičské stanici na Holly Street.

„Už nikdy, za žádných okolností, neuděláš ani krok za ten hlásič. Jestli mě neposlechněš, Lynn Marie Stansonová, budeš v pořádném průšvih.“

„Ale ty...“

„Na tom, co dělám já, nezáleží! Do toho lesa už nikdy nevkročíš!“

Vyhrkly mi slzy. Naklonil se ke mně a popadl mě hrubě za bradu. „Copak jsem ti neříkal – ještě jednou vlezeš do toho lesa a nikdy se nevrátíš zpátky. Chápeš to? Je ti to jasné?“

Opakovaně jsem kývla bradou, kterou svíral prsty. Zasyčel, ať mažu domů. Utekla jsem, aniž jsem se ohlédla.

Ještě dnes, po tolika letech, když zabloudím příliš blízko k okraji lesa, pořád podvědomě sleduji ten požární hlásič. Táta mezitím umřel a já a Tom jsme jeho dům zvětšili téměř o tři sta čtverečních metrů obytné plochy, natřeli jsme jej na bílo a přistavěli k němu verandu, na které jsem ukolébávala ke spánku všechny tři naše dcery. A dokonce i poté, co dospěly a mají svůj vlastní život, co skleník prošel přestavbou a původní nápis „Budův skleník“ nahradilo honosnější „Květinářství“, starý požární hlásič zůstává na svém místě. Člověk, kterého jsme si najali, aby přestavěl skleník na obchod s květinami, důrazně trval na tom, že hlásič musí pryč. Tvrdil, že jeho připojení na telefon v obchodě – aby otec svého času slyšel, že

ho shání zákazník, i když zrovna pečoval o zeleninovou zahradu – je technicky dávno překonaná záležitost. Že když mi někdo bude volat, zatímco budu zalévat třapatky a pivoňky na místě, kde táta míval fazolové lusky a rajčata, lze hovor jednoduše přesměrovat na můj mobil. Upřela jsem na manžela pohled. „Ten hlásič tam zůstane,“ řekl Tom a na chlapíka mrkl. „Má žena nemá ráda změny.“

Ti dva si vyměnili spiklenecké pohledy. Nechala jsem je při tom.

Není náhodou, že náš dům jako strážní obklopují buxusy a v mé okrasné zahradě bojují o nadvládu růže a lilie, že se pod čtyřmi různými druhy vrb rozrůstají trsy bohyšek a předzahradka před vchodem do květinářství je zaplavená třapatkami a sedmikráskami, zatímco u lesa jsem nezasadila jedinou rostlinu. Ten červený předmět pod střechou z černých šindelů, číhající na cestě k okraji lesa, dál drží svou stráž.

Jsem matka a babička. Už je mi skoro sedmdesát. Měla jsem se těchhle starých strachů zbavit už dávno. Za celý svůj život jsem už do toho lesa znovu nevstoupila. Toho dne, kdy mě táta odtáhl z dosahu těch stromů, jsem mohla být rozrušená. Ale vím, co tam ten muž ve vlněném obleku zkoumal, než se zvedl ze země na té mýtině. Měla jsem se na to zeptat – a několikrát jsem to už málem udělala –, ale nakonec jsem k tomu nesebrala odvalu. Nikdy jsem se svého otce nezeptala, co tam, tak hluboko v lese, dělal náhrobní kámen dítěte.

KAPITOLA DRUHÁ

SRPEN

Zvuky, které vydával spící Tom, mi bránily usnout. Nechrápal, nic nesrozumitelně nemumlal ani se nezmítal pod příkrývkou. To, co mě provokovalo s ním zatřást, byl naopak jeho pravidelný dech s jeho lehce povystrčeným spodním rtem. Ale i kdybych převrhla náš prádelník, jen by se otočil na druhý bok. *Jak můžeš takhle spát po tom, cos nám řekl...?*

První zazvonění telefonu bylo jako lok silné černé kávy. Rychle jsem pohlédla na hodiny. Byla skoro půlnoc. Pravidelné oddechování mého manžela se nezměnilo, dokonce ani když telefon zadrnčel podruhé. Ačkoli stál před nejdůležitějším rozhodnutím svého života – před rozhodnutím, které ovlivní život celých generací naší rodiny – nehledě na tichou domácnost, kterou jsem na protest vyhlásila, stejně spal jako nemluvně. Nic ho neprobralo. Ani pláč jeho čerstvě narozené dcery, ani úpěnlivé škrábání na venkovní dveře, když se náš kocour Voodoo vracel z nočních toulek. A už vůbec ne zvonění telefonu uprostřed noci.

Vyskočila jsem z postele. Jakýkoli telefonát takhle pozdě v noci určitě znamená, že ve Washingtonu nastala nějaká krize.

Buď to, anebo se něco děje s děvčaty. Sáhla jsem po telefonu a zmáčkla tlačítko.

„Mami.“ Annin hlas byl tak slabý, že jsem úplně cítila, jak lapá po dechu. „Nemůžeme najít Williama.“

O deset minut později jsme s Tomem uháněli přes mokrý trávník a kolem pergoly. Světlo našich baterek tančilo po borovicích a dubech, které lemovaly náš pozemek. Tom za sebe natáhl paži, aby mě vzal za ruku. Já se ale na kraji lesa zastavila.

„Tak dobře, ven s tím,“ řekl a zkřížil ruce na prsou. „Řekni mi to, než tam vejdem.“

„Nechci o tom teď mluvit.“

„Nechceš, abych to přijal, vid’?“

„Tome, prosím,“ přimhouřila jsem oči, přestože byla tma tmoucí.

„William pravděpodobně spí schoulený v psím pelíšku, tam se Anne ani Chris určitě ještě nepodívali. Musíme si o tom promluvit, Lynn. Změní to celý náš život...“

Ne náš život. Můj život. Tvůj život je ve Washingtonu. Můj je tady, s naší rodinou, mým obchodem, mým domem, mou zahradou a mými přáteli. Nechci nic z toho opustit. Miluju svůj život. A ten tvůj ne.

Vzdychla jsem. „Ještě pořád jsem z toho v šoku. Teď mám ale strach o Williama.“

Přejela jsem pohledem od stromů ke květinářství na opačném konci pozemku. Někde tam v té tmě, ve tmě pod střechou, číhal požární hlásič.

„Jsem přesvědčený, že bude v pořádku,“ řekl Tom. „Ale chápu, že William je tvůj oblíbenec...“

„Přestaň s tím.“

„A že je jediným důvodem, který by tě mohl přimět vstoupit do toho lesa. Najdeme ho a pak nás dva čeká dlouhý rozhovor nad vaflemi a ranní kávou.“

Byla jsem vděčná, že mě vzal za ruku. Společně jsme překročili tu zrádnou hranici, tvořenou žaludy o velikosti golfových míčků. Přejížděla jsem baterkou po vlhké zemi a nutila se kráčet dál, přestože mi srdce bušilo jako zvon. *Promiň, tati.*

Tom nadzvedl větve, abych mohla projít. „Zajímalo by mě, co by tady jako měl William, u všech všudy, dělat takhle pozdě v noci? Uprostřed bouřky?“ zeptal se. „Po večeri jednu chvíli lilo jako blázen.“

„Už jsem ti to říkala. Když to vypadalo, že se vyčásí, Chris dovolil ostatním klukům, aby vzadu na zahradě přespali ve stanu. Ale William s nimi nesměl. Anne si myslí, že si otevřel zadní dveře a odešel.“

„Kolikrát už jsem jim říkal, aby si nechali nainstalovat alarm?“ zaúpěl.

„Hele, teď o tom rozhodně nezačínej, nebo je rozčílíš ještě víc.“

Ulomil nějaké větvičky před námi. „Měl jsem tu cestu mezi našimi domy nechat udělat už dávno.“

A já bych ti to nedovolila. Přes les by to netrvalo do Annina domu déle než deset minut. Ale nikdo z rodiny, a zvláště ne chlapci, ho nesměl používat jako zkratku. Je tam příliš mnoho popínavého a žahavého jedovatce, příliš mnoho divokých zvířat. Opakovala jsem to pořád dokola komukoli, kdo byl ochoten poslouchat. Dokonce ani na hustě obydleném západě Nashvillu nebyly husté lesy ničím neobvyklým. Tom si z mého strachu občas dělal legraci, ale vždycky jsem se na něj podívala tak, že toho nakonec nechal úplně.

„Támhle, vidím jejich baterky.“

Jakmile nás Anne uviděla, rozeběhla se k nám. Tvář měla zarudlou pláčem. Měla stažené hrdlo a hlas se jí lámal. „Nevíme, kde je, mami. Nemůžeme ho najít.“

„Anne, opravdu jste pořádně prohledali dům?“ zeptal se Tom unaveně.

„Ty si, tati, myslíš, že jen hystericky přeháním?“

„Někde tu být musí.“

„Ne, není.“ Anne si přikryla ústa rukou a horečně se rozhlížela kolem.

„Kde je Chris?“ zeptal se jí Tom.

„Šel támhle tím směrem. To světlo, to je jeho baterka,“ ukázala Anne před sebe. Tom přikývl a vydal se za ním.

„Řekni mi znovu, co přesně se vlastně stalo,“ pobídla jsem svou dceru.

Anne potlačila vzlyknutí. „Nevím, jak se William dostal z domu. Byl tak rozčilený z toho, že nemůže se svými bratry tábořit venku. Chris celé léto sliboval Brianovi s Gregem, že budou moct spát na zahradě ve stanu. Když jsme se od vás vrátili domů, předpověď hlásila, že déšť na nějakou dobu ustal, takže jim Chris postavil ten stan. Víš přece, že jako kluk hodně tábořil. Prohlásil, že trocha deště klukům neuškodí. Vysvětlili jsme Williamovi, že je na to ještě moc malý. Dostal takový záchvat, že jsem myslela, že bude dole na kanapi brečet tak dlouho, dokud neusne. Pak za mnou přišel Greg s tím, že se William musel nějak vyplížit z domu a že se chtěl dostat k nim do stanu.“

Anne si odkašlala. „Pak prý Williamovi řekli, že jestli bude mít odvalu jít k lesu a dotknout se tam stromu, pustí ho dovnitř. A William odběhl. Začalo hustěji pršet. Když se William pořád nevracel, Brian se po něm šel podívat.“

„Kdo hlídá kluky?“

„Pamatuješ si našeho souseda Ralpha Swifta? Je s Gregem v domě. A Ralphova nová žena Peggy je s Brianem támhle.“

„Brian je venku?“ zeptala jsem se a podívala jsem se směrem, kterým Anne ukazovala.

„Dobře ví, že je v průšvih. Ale nemůžeme z něj dostat ani slovo.“

„Volejte dál Williamovo jméno. Nepřestávejte.“

Běžela jsem ke stromům, kde stál Brian. Temeno hlavy mu osvětloval displej mobilu.

„Díky, že jsi tady, Peggy. Já vím, že už je hodně pozdě,“ řekla jsem a poklekla před Brianem.

„To je v pořádku, Lynn. Tady malý pan Brian s námi ale nechce mluvit.“

Brian neměl v pihovatém obličejí žádnou barvu. Bylo to jasně vidět i v tlumeném světle Peggyina mobilu. „Ahoj, kamaráde. Od babičky ti nic nehrozí, to dobře víš. Jen ses pokoušel najít svého bratra. To je v pořádku, Briane. Jen mi řekni, kde jsi Williama viděl naposledy.“

Brian mlčel. Stále hleděl do prázdna, jako kdybych na světě neexistovala ani já, ani kdokoli jiný.

„Briane, podívej se na svou babičku.“

Ani se nepohnul. Ani nemrkl.

Podívala jsem se Peggy do její znepokojené tváře a postavila jsem se. „Můžeš tu s ním ještě chvíli zůstat?“

„Samozřejmě,“ řekla a položila Brianovi ruku na rameno.

„William!“ zavolala jsem a doufala, že ho můj hlas přiměje zastavit a zareagovat, ať už je kdekoli. „William!“

Les působil podivně rozsáhle, přestože jakýmkoli směrem nesahal dál než kilometr a půl. Proboha, napadlo mě, jen něco přes půl kilometru za okrajem porostu je benzinka Exxon.

To mě vyděsilo ještě víc. Co když William prošel lesem a dostal se až k silnici...?

„Tome!“

Šla jsem za zvukem manželova dunícího hlasu a našla ho, jak svítí baterkou pod padlý strom. „Bojím se, že William mohl dojít až k Harding Road. Je mu jen sedm, není těžké mu něco namluvit. Jdu pro auto. Porozhlédnu se, jestli tam někde nepochoduje. Už jsi volal policii?“

„Náčelník Stacks sem jede s několika svými hochy. Vědí, jak celou věc udržet pod pokličkou.“

Jeho poslední věta mě naštvala, ale spolkla jsem to a běžela jsem zpátky k domu. Tom měl pravdu. Jakmile pronikne na veřejnost, že se v Belle Meade ztratil uprostřed noci malý chlapec, budou noční fotografové z místních plátek, podřimující ve svých nových autech, okamžitě v pohotovosti. A zanedlouho je budou následovat i televizní přenosové vozy.

Slíbila jsem si, že Williama najdeme mnohem dříve, než k tomuhle dojde. Nahmatala jsem dálkové ovládání od volva, zmáčkla jsem knoflík a postřehla, jak blikla světla.

Jakmile jsem vystoupila z lesa, zalil mě pocit úlevy.

Když jsem se za půl hodiny vracela po příjezdové cestě, stála tam dvě neoznačená policejní auta a starý pick-up Dodge s rozsvícenými reflektory. Zastavila jsem za nimi a vyběhla z auta. Světla vozů ozařovala Anne, horečně něco vysvětlovala jednomu z policistů, který si dělal poznámky a snažil se ji uklidnit. Když mě spatřila, začala okamžitě plakat.

„My ho najdeme, určitě ho najdeme,“ šeptala jsem jí, když se mi zhroutila do náručí. „Madam, nenápadně požádáme metropolitní policii, aby nám pomohli prohledat ten les. Jestli tu je, tak ho najdeme,“ řekl policista.

„Jestli tady je? Jistěže tady je!“ křičela Anne.

Pohladila jsem ji po vlasech.

„Tiše, Anne.“

„Naznačujete snad, že ho někdo unesl? Mami, co když v tom lese někdo byl? Co když William dorazil k silnici dříve než ty a nastoupil k někomu do auta?“ vzlykala Anne.

„Promiňte, důstojníku,“ řekla jsem a vzala jsem Anne stranou. „Miláčku, zavolej svým sestrám. Potřebujeme veškerou dostupnou pomoc. Zajdu pro Briana a vezmu ho do domu. Není třeba, aby stál tam venku.“

„On těm policistům nic neřekne, mami. Vůbec nemluví. Jako by byl v šoku.“

„Prostě zavolej svým sestrám.“

Nepřekvapilo mě, když jsem viděla, že má dcera Kate už přijela. Korzovala po mýtině sem a tam, s telefonem u ucha a v šatech, které nosívala tady u nás doma, nikoli potom ve Washingtonu. Tom a náčelník policie v Belle Meade klečeli u Briana, který vypadal úplně stejně, jako když jsem ho před čtyřiceti minutami opouštěla.

Kate natáhla ruku a stiskla mi paži. Dál ale tiše mluvila do telefonu. Když jsem se blížila k Tomovi, hlubokým hlasem mi oznámil: „Brian nemluví. Kate jedná s federály.“

Těmi dvěma krátkými větami toho vlastně říkal velkou spoustu. Že věří, že Brian nemluví, protože prodělal nějaký traumatický zážitek. A že Kate, naše dcera a personální šéfka Tomovy senátorské kanceláře v jedné osobě, právě telefonuje s někým z FBI ve Washingtonu.

Šla jsem přímo k Brianovi. „Promluvím s ním v domě. Není důvod, aby dál zůstával tady venku. Pojď, miláčku.“

Zvedla jsem ho do náruče, přestože mi bylo jasné, že to při jeho velikosti bude vypadat legračně.

„Já ho odnesu...,“ začal Tom.

„Hledejte dál. William tady někde je, jenom jsme ho ještě nenašli.“

Cítila jsem teplo Brianova těla. Cestou z lesa jsem mu šeptala něco uklidňujícího. Když jsme konečně dorazili na pozemek za domem, všimla jsem si, že se policista a Anne vrátili do lesa. To bylo dobře. Nechtěla jsem, aby viděla, jak vláčím jejího syna jako nějakou zvadlou loutku.

Vešli jsme do domu a pokračovali rovnou do jednoho ze zadních pokojů, kde mám uložená pyžama pro všechny své vnuky. Rychle jsem našla jeho oblíbené: tričko a šortky s Avengers. Převlékla jsem ho do něj.

Pak jsme šli do kuchyně, kde jsem mu nalila sklenici studeného mléka a podala sušenku Oreo. Stál tam, v jedné ruce

sklenici, ve druhé sušenku, a dál hleděl do prázdna. Ani jedno, ani druhé nezvedl k puse.

„Tak si to vezmeme nahoru,“ řekla jsem a obojí mu vzala z rukou. Bylo mi jasné, že na něj moc spěchám. Že bych se měla uklidnit hlavně já sama. Místo toho jsme se ale jen rychle přesunuli do naší ložnice. Rozsvítila jsem lampičku. Odhrnula jsem přehoz na své straně postele a pokynula Brianovi, aby si lehl. Políbila jsem ho na čelo, obešla jsem postel, zula si boty a lehla si na Tomovo zmuchlané místo.

Zhluboka jsem se nadechla a jemně jsem otočila Brianovo ztuhlé tělo k sobě. Podívala jsem se mu zpříma do očí a prsty jsem mu odhrnula vlasy z čela.

„Mám tě moc ráda, medvídku. A chtěla bych, abys usnul. Musíme ale najít Williama. Můžeš mi říct, kdes ho viděl naposledy?“

Zavřel oči a já si položila hlavu na polštář. Jeho víčka se pomalu zvedla. Jenom na okamžik.

„Vzala ho světla,“ zašeptal.

KAPITOLA TŘETÍ

Sledovala jsem míhání baterek mezi stromy a dlaněmi jsem přitom drtila keramický hrnek. Když se Brian otočil na druhou stranu a odmítl mi to s těmi světly jakkoli dál vysvětlit, sešla jsem dolů do přízemí. Ještě jsem mu přetáhla přehoz přes ramena, přestože já jsem byla ta, do koho se najednou dala zima.

Skoro jsem si přála, abych uměla dát panice a zoufalství průchod tak otevřeně a bez zábran jako Anne. Prostě jen plakat a vykřikovat Williamovo jméno. Můj strach se ale projevoval odlišně. Měla jsem hlavu plnou představ, v nichž můj vnuk ležel zraněný na zemi v lese. Zakopl a ztratil při pádu vědomí. Jeho zářivě rezavé vlasy splývaly se spadáním listů. Nebyl schopen na sebe upozornit ani policistu, který stál pár kroků od něj a nevěděl o něm. Nebo možná bloudil v některé z nedalekých ulic. Z lesa vyšel už dávno. Tvář měl pokrytou slzami. Nevěděl kudy domů a nikdo mu nepřicházel na pomoc. V nejtemnějších zákoutích své mysli jsem se obírala představami, jak William sedí na zadním sedadle auta nějakého cizího člověka, který ho vyvedl z lesa a nalákal do svého vozu s příslibem, že ho odveze k jeho rodičům. A přitom ho s každou ubíhající minutou odvážel dál a dál odsud.

Jedna z venkovních lamp na verandě zvláště zablikala. Čekala jsem, že uvidím popálenou cikádu nebo mřku padající k zemi. Místo toho jsem ale spatřila lampu pokrytou drobnými živými tvory.

Slunéčka sedmitečná vytvořila kolem světla úplný roj. Vydávala zvuk jako kukuřice pukající v oleji. Pochopila jsem, proč je na verandě takové šero: stínidla všech ostatních lamp byla v podstatě obalena hemžícím se hmyzem.

U nás na zahradě byla těchto broučků spousta díky mému otci. Když jsem byla malá, bylo všeobecně známo, že slunéčka požírají hmyz okusující rostliny. Táta si jich objednal celé stovky prostřednictvím zásilkového katalogu. A slunéčka byla také v lampách, které táta a ti muži nesli tenkrát v lese...

Ozvalo se vrznutí pružin od síťových dveří proti hmyzu. Dovnitř vešel Tom s náčelníkem Jeffem Stacksem a ještě jedním mužem. Jakmile mi došlo, o koho jde, prudce jsem se nadechla. Paul Strombino byl detektiv metropolitní policie. Často jsem ho vídala v televizních zprávách. Měl mohutný, hustý knír a zapadlé oči. Pravidelně mu přidělovali ty nejsložitější případy ve městě.

„Nedaří se mi Briana probrat,“ řekl Tom. „Zapomněl jsem, jaké to je pokoušet se probudit osmiletého kluka z hlubokého spánku. Ale je to nutné, Linnie, byl poslední, kdo Williama viděl.“

„Co že vám to vlastně řekl?“ zeptal se policejní náčelník.

Odkašlala jsem si. Ta slova mě škrábala v krku jako trní. „Že William a vzala ta světla.“

„Mohl to být někdo s baterkou. Nebo světlomety od auta,“ zašeptal kníratý detektiv.

„Lynn, tohle je detektiv Paul Strombino od metropolitní policie,“ ukázal na něj náčelník Stacks. „Je to nejlepší detektiv ve městě, možná dokonce v celém státě.“

„Není to pravda, ale přesto díky.“ Detektiv se uklonil svým směrem. „Doufám, že tu budu něco platný, madam.“

„Díky, že jste přijel,“ řekl Tom. „Nicméně pevně věřím, že vás nebude třeba.“

„Nechci vyvolávat zbytečnou paniku, senátore. Ale nějak se mi to nelíbí.“

„William musí být tam někde venku.“

„Vůbec o tom nepochybuji. Jenom jsme ho zatím nenašli,“ prohlásil policejní náčelník s rukama spuštěnými podél boků. „V tom lese teď máme třicet policistů. Prohledávají území, které nemá víc než dvě stě padesát hektarů. Najdeme ho. Policejní vozy pročesávají okolí. Ještě jsme nevydali prohlášení o únosu, ale fotografie vašeho vnuka se tiše šíří policejními kanály.“

„Proč tiše?“ chtěla jsem vědět. „Nemělo by se o tom, že se William pohřešuje, dozvědět co nejvíc lidí?“

Náčelník Stacks sklopil zrak a Tom se narovnal a otočil se ke mně. „Musíme postupovat opatrně, Lynn. William je někde tam v tom lese. Anebo někde v nejbližším okolí. Když spustíme poplach a policie ho vzápětí najde, aniž mu cokoli kdy hrozilo, vrhne to špatné světlo na Chrise a Anne.“

Což znamená, že to vrhne špatné světlo na tvou politickou kariéru...

Na příjezdovou cestu se přiřítilo auto. Se skřípěním brzd zastavilo těsně za policejními vozy. Z Hondy Accord vyskočila naše nejmladší dcera, přestala telefonovat a rozeběhla se k domu. Vlasy, obvykle profesionálně upravené pro ranní televizní relaci, si stáhla do ledabylého culíku. „Proč mi někdo nezavolal dřív? Ach, panebože, Strombino? Co ten tady dělá?“

„To je v pořádku, Stello. Detektiv Strombino je tu jen pro jistotu,“ řekl Tom.

„A po Williamovi ani stopy?“ zeptala se Stella. „Kate ani Anne mi neberou telefon.“

„Všichni jsou v lese.“

„A kde je Greg?“

„Anne se na něj byla právě podívat. Spí u nich doma a hlídá ho sousedka.“

„Ach můj bože, William...“ Stella se kousla do rtu.

„Běž, Stello, přijdeme hned za tebou,“ mávla jsem rukou.

„Mám volat k nám do televize? Mám nechat zveřejnit Williamovu fotku?“ zeptala se.

„Ne, ještě ne,“ řekl Tom. „Běž za svými sestrami, Stello.“

Rozeběhla se přes trávník rychlostí bývalé univerzitní běžecké rekordmanky.

„Tak pojďme,“ vzal mě Tom za ruku. „Musíme všichni pomoci hledat.“

„Brian by tu neměl zůstat sám.“

„Nahoře je policista,“ ukázal policejní náčelník směrem do patra.

„Tak pojď, Lynn,“ zatahal mě Tom za paži.

Polkla jsem. Podívala jsem se nahoru na okno od pokoje. Nebyla jsem ani trochu přesvědčená, že Brian spí.

Kdysi, když jsme byly ještě teenagerky, ukradla doma moje nejlepší kamarádka Roxy nějaké cigarety. Plížily jsme se s nimi k okraji lesa, když vtom nás táta zahlédl ze skleníku. „Lynn Stansonová! Roxanne Garthová! Ještě jeden jediný krok a budete mít daleko větší problém než jen to, že chcete tajně kouřit!“

Vzpomínám si, jak jsem pohodila hlavou v na mě výjimečném gestu mladické vzpurnosti. Pak jsem ale spatřila svého otce, který se řítí naším směrem jako rozzuřený býk. Popadla jsem Roxy za ruku a odtáhla ji zpátky do domu. Ohlédla jsem se přes rameno, ale otec už nám nevěnoval pozornost. Upřeně hleděl do lesa.

Měla jsem se tě zeptat už tenkrát. Měla jsem tě přimět, abys mi řekl, co se tenkrát odpoledne stalo. Proč ti muži chtěli jít na

tu mýtinu s náhrobním kamenem. Nemohlo to totiž být nic jiného – byl to dětský náhrobní kámen. Vím, co jsem viděla. Proč nesli ty lucerny s беруškami uvnitř? Chtěla jsem se tě zeptat na tolik věcí, ale toho dne jsem se nedozvěděla nic víc, než že se mám toho lesa bát.

Když táta umřel a já se s Tomem nastěhovala do jeho domu, který jsme nechali přestavět, aby vyhovoval naší rozrůstající se rodině, často jsem svým dcerám četla pohádky o začarovaných lesích, kde žijí čarodějnice a kde se ztrácejí děti. Neustále jsem je důrazně varovala před nebezpečím lymské boreliózy a zhluboka jsem si oddechla, když Anne prohlásila, že ji příroda nijak zvlášť nebere. Kate a Stella musely díkybohu dělat všechno úplně stejně jako jejich zbožňovaná starší sestra.

O několik desítek let později však přišla vnoučata, která do lesa musela za každou cenu. Tom nakonec podlehl dlouholetému kňourání a pokusil se je tam tajně propašovat. Zahlédla jsem je oknem z jídelny a okamžitě jsem za nimi s křikem vyběhla ven.

Žahavý jedovatec! Sametky! Klíšřata! Zrádné podzemní dutiny! Staré pasti na medvědy! Pokoušela jsem se rozpomenout na každíčkou výhrůžku, kterou mě častoval můj otec. Zatajila jsem jim jenom ty příšery. Smáli by se mi a přestali by mě brát vážně. Takhle jsem si musela vyslechnout spoustu vzdychání a mumlání, ale nakonec si to smutný průvod namířil zpátky do domu. Manžel jen kroutil hlavou.

Neexistoval však způsob, jak bych mohla Anniným synům zabránit, aby vstoupili do lesa z jejich vlastního pozemku. Věděla jsem, že by Chris a Anne byli rádi, kdyby kluci poslechli má varování, přestože je až dodnes pokládali za neopodstatněná. Viděla jsem svého zetě za poslední hodinu jen chvíličku. Chtěla jsem ho vzít za ruku a říct mu, že všechno bude v pořádku, že jeho syna najdeme. Ale měl tak zoufalý, zmučený výraz, že jsem ho nechala být. Jeho hlas začínal znít ochraptěle.

Snažila jsem se dostat z hlavy představu Williama ležícího na zemi, se špínou rozmazanou po jemném obličejí. Prostě zabloudil, říkala jsem si. Spí na zastřešené verandě u někoho ze sousedů. Všude kolem je tolik pozemků, domů a nemovitostí, tolik zahrad, chat pro hosty a pergol. Našimi sousedy byli producenti countryové hudby, právníci, lékaři, a dokonce i několik celebrit. William mohl být kdekoli.

Můj mobil začal opět vibrovat. Na displeji se objevilo Stellovo jméno.

„Mami, volal mi náš noční editor. Nechávám to spadnout do hlasové schránky. Ale tuší, že se něco děje. Všude je spousta policajtů. Je to jen otázka času. Nezvedám mu to. Ale táta by měl vědět, že už to začalo.“

„Já to tátovi řeknu. Hledejte dál.“

„Mami.“ Stella ztišila hlas. „Nechal táta policajty projet registr sexuálních násilníků v okolí?“

„Stello, tady kolem žádní registrovaní sexuální násilníci nejsou.“

„Mami, registrovaní sexuální násilníci jsou v každé čtvrti. Musíme brát tyhle věci v potaz. Můžu to když tak zjistit sama.“

„Pokračuj v hledání, Stello.“

Zavěsila jsem a uviděla Chrise, jak stojí mezi míhajícími se baterkami na mýtině. Prsty rukou měl propletené za hlavou.

Běžela jsem k němu. „Chrisi, kde je Tom?“

„Je to moje chyba, Lynn. Neměl jsem jim to stanování dnes večer dovolit. Zvlášť když předpověď hlásila přeháňky a bouřky. Will byl úplně bez sebe, brečel tak, až z toho usnul. Měl jsem je všechny zavolat dovnitř, i kdyby jen proto, aby se William uklidnil.“

„Chrisi, tohle už od tebe nechci nikdy slyšet. Není to ničí vina. Najdeme ho. Kde je Tom?“

„Tady jsem,“ ozval se manžel, přicházející s detektivem Strombinem.

„Volala Stella. V redakci už vědí, že se něco děje. Říkala, že jim to nebere. Ale oni to zjistí. Možná už vyslali štáby do terénu.“

Tom vyndal mobil a otočil se k nám zády.

Podívala jsem se na detektiva. „Už vám to řekl?“

Strombino se zastavil a Tom se na mě zahleděl. Zašeptal do mobilu ještě pár slov a zastrčil ho do kapsy. „Lynn, na tohle není vhodná doba.“

„Tome, ti detektivové musí mít veškeré informace.“

„Lynn, nech to na mně.“

Než mi spadla brada, všimla jsem si, jak si nás Strombino prohlíží. Zjevně mu to napětí ve vzduchu nebylo příjemné.

„Sice nevím, o čem to tady vy dva mluvíte, ale doporučuju vám, abyste to zveřejnili. Prvních čtyřiaadvacet hodin po zmižení dítěte je zásadních. A to vaše už se pohřešuje zhruba dvě. Nebudu vám tu odříkávat statistiky, kolik dětí se najde po uplynutí těch prvních čtyřiaadvaceti hodin, není to vůbec pěkné. Čím déle to všechno trvá, tím víc mi přijde důležité to, co řekl váš starší vnuk. Žádná světla si děti neberou, unášejí je lidé s baterkami nebo auta s rozsvícenými světly.“

Ne, detektive. Najednou se mi tak stáhlo hrdlo, že bych nedokázala promluvit, ani kdybych chtěla. *Vždycky ne.*

„Právě jsem svým lidem nařídil, aby se spojili s televizními a rozhlasovými stanicemi a redakcemi novin a aby tu výzvu rozšířili prostřednictvím sociálních sítí. Budeme potřebovat co nejaktuálnější Williamův snímek. Žádná tisková konference ale zatím nebude. Vydáme jen oznámení, že se náš vnuk ztratil v lese,“ prohlásil Tom.

Skoro jsem svého manžela neslyšela, vyplašilo mě, co Strombino řekl o těch světlech.

To není možné. Po všech těch letech... to prostě není možné.

„Najděte nějakou aktuální fotku a připojte ji k tomu oznámení,“ navrhl Strombino.

„V prádelníku mám rodinnou fotografii, ale to byl William ještě malé dítě,“ řekl Tom. Pak luskl prsty. „Sežeňte obálku toho časopisu. Je na ní velká Williamova fotka.“

„Ten chlapec byl na obálce časopisu?“ zeptal se Strombino a odkašlal si. „Rychle tu fotku rozešlete.“

MIMOŘÁDNÉ OZNÁMENÍ AP – NASHVILLE, TENNESSEE

Pohřešuje se sedmiletý vnuk amerického senátora Rosewortha. V lese přímo za senátorovým domem v Tennessee probíhá intenzivní pátrání.

Úřad metropolitní policie potvrdil identitu chlapce. Jedná se o Williama Thomase Chance, nejmladšího z Roseworthových vnuků.

Policie oznámila, že chlapec byl naposledy viděn, když v pátek v noci vstupoval do lesa.

William Chance je synem nejstarší Roseworthovy dcery Anne, která žije na druhé straně zalesněného území, které začíná za senátorovým domem v Tennessee.

V sousedství žijí i další prominentní politici včetně například Ala Gorea.

William se nedávno objevil na obálce časopisu *Southern Living*, který pojednával o domě Roseworthových a zahradnictví senátorovy manželky Lynn.

Senátor Roseworth pomáhá v Tennessee při hledání ztraceného vnuka.

© Associated Press

„Vzala ho světla.“

Probudila jsem se a v hlavě mi přitom zněla Brianova slova, jako by to byla poslední vzpomínka na zneklidňující sen.

Ležela jsem v záplavě ranní sluneční záře. Srpnové slunce už pálilo ostošest.

Vyklouzla jsem z postele a spěchala tak, že jsem málem zakopla. Zašla jsem se podívat nahoru na Briana a našla jsem ho, jak sebou hází ve spánku. Poplácala jsem ho po zádech, jako když měl coby batole záškrt. Na chvilku jsem si vedle něj ještě lehla.

Jak jsem mohla něco takového udělat, ačkoli jsem věděla, že William je pořád tam někde venku? Navíc jestli to bylo kvůli tomu časopisu, byla to celé moje chyba.

Věděla jsem hned od začátku, že je to špatný nápad. Jednou ráno na jaře se u nás objevila nezávislá novinářka, která psala pro *Southern Living*, a rozplývala se nad květinářstvím, zahradou a naším domem. Odmítla jsem jí dát rozhovor a pořád dokola jsem opakovala, že na květinářství, zahradě a domě není vůbec nic zvláštního. Roxy, která provozuje obchod se mnou a ještě neměla svou ranní kávu, mě vzala za ruku, vyvedla ven ze dveří a okamžitě se vrátila zpátky dovnitř. Zamkla a přes sklo mi řekla, že si mám užít nečekaně teplý začátek května. Do klimatizovaného obchodu že se mám vrátit, až bude po rozhovoru.

Poradila jsem se s Tomem a nakonec jsem souhlasila. Musím přiznat, že z toho vyšel nádherný článek o našem květinářství a zahradě.

Autorka nám řekla, že se naše zahrada možná objeví na obálce časopisu. Nikdo z nás ale netušil, jak bude fotografie, kterou v redakci nakonec vybrali, vypadat. Když se začalo fotografovat, William byl se svými bratry povolán na trávník před dům. Zanedlouho však žadonil o sladký čaj a Anne ho propašovala do domu. Když vyšli, fotograf vykřikl, ať jsou všichni zticha. Bylo to určeno hlavně Roxy. Snažil se zvěčnit, jak se ten malý zrzek, oblečený jen v kalhotách s laclem na holém těle, toulá po zahradě se sklenicí přeslazeného čaje. Vybraná

fotografie ho zachycuje v okamžiku, kdy se otočil do objektivu, obklopený květy lilií.

Měla jsem z toho všeho být u vytržení. Ale jen jsem se na ten časopis letmo podívala. Žádosti zákazníků, abych jim časopis podepsala, mě děsily. A jejich dotazy, jestli si Tom uvědomuje, jak slavná teď jeho manželka je, stejně tak.

Sešla jsem po schodech dolů do haly a první, koho jsem uviděla, byl Tom. Opíral se o kuchyňský pult a soustředěně hleděl do svého mobilu.

„Vy jste to všechno naplánovali?“ zeptala jsem se ho. Překvapilo mě, jak hlasitě.

Až pak jsem si všimla policistů shromážděných kolem mapy rozložené na kuchyňském stole. S Kate v jejich středu. U ledničky přerušili dva muži v civilu svůj rozhovor s detektivem Strombinem.

Kate se ke mně rychle vydala kolem stolu. Tom odložil svůj mobil. „Lynn...“

Počkala jsem, až bude tak blízko, aby slyšel můj šepot. „Ti lidé, co pro tebe všechno zařizují – to oni poslali k nám do květinářství tu novinářku? Bylo to celé součástí tvé kampaně?“

„Cože?“

„Je to tak, že jo? Obálka toho časopisu. Ten článek o naší rodině. To nebyla náhoda, že se tady ta ženská objevila. A teď se nám ztratil William. Jak jste mě mohli nechat spát?“

„Byla to jen hodina, Lynn timer. To, že jsi nahoře, jsem se dozvěděl až před půl hodinou, když jsem se po tobě začal shánět...“

„Já nepotřebuju spát. Potřebuju vědět, jak se William ocitl na obálce toho časopisu.“

„Potřebuješ se především uklidnit a přestat tady dělat scény.“ Přistoupil blíž.

„Nikdy v životě jsem žádnou scénu neudělala.“

Kate mě pohladila po paži. „Mami...“

„Kde je Anne? Potřebuju s ní mluvit.“ Ze vzteku a vyčerpání mi třeštila hlava.

„Stella ji uložila do zadního pokoje. Anne konečně usnula. A Stella se taky natáhla, vedle ní. Stella trvala na tom, aby si Anne vzala prášek na spaní,“ řekla Kate.

„A kdo teda hledá?“

„Vypadá to, že zhruba polovina místní policie.“ Kate se podívala z okna. „Šli jsme dovnitř, abychom si mohli prohlédnout nějaké geologické mapy. Je tu lepší světlo. Zase se tam vrátíme. Táhle je Roxy.“

Obešla jsem policisty a zamířila jsem si to k domovním dveřím. Věděla jsem, že Tom a Kate za mnou nepůjdou.

Zaslechla jsem Roxy, když jsem přecházela trávník. Byl vlhký od rosy. To neúprosne vedro ho vysuší během chvíle.

Roxy hlasitě mluvila do telefonu, který skoro nebyl v tom rozcuchaném chumlu jejích černých, prošedivělých vlasů vidět. Měla na sobě bílé tričko s obrázkem Beethovena. Jeho oči vykukovaly nad horním okrajem její džínové vesty. Byla na ní nějaká květinová výšivka, stejná jako na šortkách. Nohy jí v anatomických pantoflích s korkovou podrážkou lezly dovnitř a zase ven.

„Hezky hejbní zadkem a přijed', Ricku. Svolávám celý zahradnický klub. Všichni musíme pomoci s hledáním. Takže za minutu nashle,“ ukončila hovor, pak se otočila a zpozorovala, jak jdu jejím směrem.

„Nemůžou ho najít,“ hlesla jsem.

„Neříkej to.“ Objala mě a poplácávala mě po vlasech na temeni hlavy, úplně stejně jako když se se mnou v osmé třídě rozešel Marty Throw před valentýnským večírkem. Těma stejnýma rukama ho pak praštila do břicha v uličce za tělocvičnou. „Bude tu, ani se nenaděješ.“

„Chtěla jsem ti zavolat, ale pořád jsem si říkala, že ho každou chvíli najdeme.“

„Měla jsi zavolat. Řekla jsem policajtům, že na prohledání lesa a jeho okolí potřebují co nejvíc spolehlivých dobrovolníků. Už jsem svolala klub šití, zahradnický klub a Roseworthovy demokraty a všichni se sem řítí. Teď jdu do obchodu pro všechny uvařit kafe. Slíbila jsem, že prověřím každého, kdo se tu ukáže, aby se mezi ně nepřípletl nějaký novinář. Čímž nechci urazit Stellu.“

„Pořád musím myslet na Williama, jak leží někde zraněný nebo v cizím autě...“

„Nech toho, Lynn.“

„Musím se dát dohromady.“ Otřela jsem si obličej. „Vyjela jsem na Toma kvůli tomu pitomému článku v časopise.“

„Pochybuju, že jsi na něj vyjela. Pokud vím, za ta léta jsi na něj ani nezvýšila hlas.“

„Kdybych neměla takový strach, byla bych vzteky bez sebe. Představ si, že včera v noci vyšlo najevo, že ten článek v časopise přímo souvisel s tím Tomovým velkým oznámením.“

Roxy, odvěká aktivní podporovatelka Demokratické strany, pozvedla obočí. Pak ale jen zavrtěla hlavou. „Běž si umýt obličej a převleč se. A pak se sem vrať. My ho najdeme, Lynn. Podívej se na mě. Najdeme ho.“

Přikývla jsem a otočila jsem se k domu. Po pár krocích jsem zaslechla, že už zase telefonuje. A bylo ji slyšet i z terasy, odkud jsem vešla do kuchyně.

Tam stáli Kate a Tom a mluvili s detektivem Strombinem. Oba měli ruce založené na prsou. Dva muži v civilu sledovali monitor laptopu a radili se s uniformovanými policisty.

Kate ke mně přistoupila. „Je tady FBI.“

„Strombino si myslí, že Williama unesli, že?“

„Ještě se k tomu nevyjádřil.“

„Ale myslí si to. Proto je tady FBI. Kate, musíš jim říct o...“

Shora se ozval křik.

Vyškrábala jsem se po schodech nahoru. Ostatní v těsném závěsu za mnou. Někdo z policistů chtěl, abych ho pustila dopředu, ale ignorovala jsem ho a rozrazila dveře do ložnice.

Brian seděl zpřímá na posteli a křičel. Z otevřené skřínky se ozývalo šumění televize. Zapomněla jsem vypnout na programování. Televize se automaticky spouštěla v půl šesté ráno. Místo kabelového programu pro kutily a zahrádkáře se na obrazovce objevilo jen černobílé zrnění. „Zlatíčko, to nic, to je v pořádku,“ snažila jsem se ho utěšit. „Tome, vypni tu televizi.“

Tom začal hledat dálkové ovládání. Brian dál křičel. Kolébala jsem ho v náručí. Tom konečně našel ovládání a obrazovka zčernala.

Můj vnuk okamžitě přestal plakat, ale dál třesl oči na televizi.

„To je v pořádku, jen se vylekal,“ prohlásila jsem. Policisté a agenti FBI se rozhlíželi po místnosti, aby se o tom ujistili. K posteli přišel Tom, sedl si k nám a poklepal Briana po zádech.

„To je v pohodě, kamaráde. Nic se neděje. Jen ses polekal.“

„Včera v noci muselo dojít k nějakému přepětí v síti.“ Kate si promnula oči. „Všechny hodiny v domě blikají.“

„Už zase spí,“ poznamenal Tom.

Podívala jsem se na Briana. Skutečně byl v limbu. Uložila jsem ho do postele a dala mu vlasy pryč z čela.

„Opravdu si s ním potřebujeme promluvit,“ zašeptal z chodby detektiv Strombino.

„Lynn, budeme ho muset probudit.“

„Ne dokud tu nebude jeden z jeho rodičů. Kate, zajdi pro Chrise. Nech Anne spát.“

Dál jsem hladila Briana po vlasech a minuty se táhly. Hodiny v pokoji tikaly protivně nahlas. Tom stál u okna a shlížel dolů na početné shromáždění dobrovolníků a policistů.